

Kniha Daniel — číslo padesát dva

Odhalení prorocké skládačky: Danielovo vidění a vzestup království

Jeff Pippenger

2024-01-16

V předchozím článku jsme poukázali na to, že Gabriel uvedl závěr „posledního rozhorlení“, aby na základě dvou svědků potvrdil datum roku 1844. Miller rozuměl „sedmi časům“ z Leviticus 26, které byly vykonány proti judskému království, avšak nikdy nedospěl k bodu, kdy by spatřil účel a vztah soudu „sedmi časů“ nad severním i jižním královstvím Izraele. Zda kdy rozpoznal rozlišení „posledního rozhorlení“ ve verši devatenáctém, je pochybné, ačkoli nepochybně v obecném smyslu chápal, že „rozhorlení“ bylo „sedm časů“. Světlo o prvním a posledním rozhorlení bylo Palmonim odpečetěno v roce 1856, avšak v roce 1863 bylo odmítnuto. Přesto bylo Millerovo poselství o „sedmi časech“ správné, ačkoli omezené.

Miller by nebyl rozpoznal, že malý roh pohanského Říma v jedenáctém verši osmé kapitoly Danielovy povýšil a vyvýšil pohanství, neboť pro Millera znamenalo „odňat“ ve všech třech svých výskytech v Danielovi prostě jen odstranit. Jeho poselství však přesto bylo správné, třebaže omezené.

Millerité skutečně rozpoznali, že „svatyní“ ve verši jedenáct je pohanský chrám ve městě Římě (Pantheon), avšak jejich poselství nebylo založeno na hebrejském jazyce. Millerovo poselství se soustředilo na prorocký čas. Dějiny, v nichž bylo jejich poselství odpečetěno, jim zabránily spatřit Spojené státy jako šesté království biblického proroctví, ale více než to jim zabránily spatřit papežství jako páté království biblického proroctví.

Pod tlakem dějin, v nichž žili, vykládali proroctví v souladu se svým očekávaným brzkým návratem Krista, a byli zklamáni, avšak jejich poselství bylo správné. Když Gabriel ve verších patnáct až dvacet sedm podává výklad obou vidění, Millerovo porozumění mu bránilo uchopit širší zjevení království, které bylo představováno rodovým kolísáním malého rohu ve verších devět až dvanáct. Millerité v Gabrielově výkladu vidí Řím pouze jako čtvrté a poslední pozemské království.

I stalo se, když jsem já, Daniel, viděl to vidění a hledal jeho význam, hle, stanul přede mnou někdo, kdo vypadal jako muž. A uslyšel jsem lidský hlas mezi břehy Ulaje, který zavolal a řekl: Gabrieli, dej tomuto muži porozumět tomu vidění. I přistoupil k místu, kde jsem stál; a když přišel, ulekl jsem se a padl jsem na tvář; ale řekl mi: Pochop, synu člověčí, neboť to vidění se vztahuje k času konce. A když se mnou mluvil, upadl jsem na tváři k zemi do hlubokého spánku; ale dotkl se mne a postavil mne zpříma. A řekl: Hle, oznámím ti, co bude při posledním konci rozhořčení; neboť při určeném čase nastane konec. Beran, kterého jsi viděl a který měl dva rohy, jsou králové médští a perští. A huňatý kozel je král Řecka; a veliký roh, který je mezi jeho očima, je první král. A že byl zlomen a místo něho povstaly čtyři, znamená, že z onoho národa povstanou čtyři království, avšak ne v jeho moci. A v závěru jejich království, až přestupníci dovrší svou míru, povstane král drzé tváře a zběhlý v temných

výrocích. A jeho moc bude veliká, ale ne jeho vlastní mocí; a bude podivuhodně hubit a bude se mu dařit, a bude jednat, a zahubí mocné i lid svatých. A svou vychytralostí způsobí také, že v jeho ruce bude prospívat lest; a ve svém srdci se povýší a uprostřed pokoje zahubí mnohé; povstane také proti Knížeti knížat, ale bude zlomen bez zásahu ruky. A vidění o večeru a jitra, které bylo řečeno, je pravdivé; proto zapečet' to vidění, neboť se vztahuje na mnohé dny. A já, Daniel, jsem omdlel a byl jsem po několik dní nemocen; potom jsem vstal a konal jsem královské záležitosti; a nad tím viděním jsem žasl, ale nikdo mu nerozuměl. Daniel 8:15–27.

Ačkoli Daniel obdržel vidění o řece Ulai (které se nyní nachází v procesu naplnění), v dějinách Babylóna je první království z vidění vynecháno. Bylo zahrnuto jako hlava ze zlata a lev ve druhé a sedmé kapitole, avšak v osmé kapitole byl zdůrazněn prorocký rys Babylóna spočívající v tom, že byl odňat a znovu obnoven. Nebúkadnesar předobrazil smrtelnou ránu papežství, když byl na „sedm časů“ vyhnán od lidí, a tím předobrazil symbolických sedmdesát let, po něž je nevěstka z Týru zapomenuta. V osmé kapitole Daniela je Babylón mezi královstvími biblického proroctví zapomenut a vidění začíná Médy a Peršany (beranem), po nichž následovalo Řecko (kozel).

Říše Alexandra Velikého se rozpadla na čtyři království menší moci než Alexandr, jak to bylo rovněž znázorněno v sedmé kapitole leopardem, který měl čtyři křídla a čtyři hlavy. Čtyři představuje celosvětovost, jak je vyjádřena severem, východem, jihem a západem. V osmém verši osmé kapitoly povstaly čtyři nápadné rohy směrem ke čtyřem nebeským větrům. V sedmé kapitole jsou čtyři křídla Řecka v souladu se čtyřmi větry osmé kapitoly a čtyři hlavy Řecka odpovídají čtyřem nápadným rohům. Čtyři hlavy a čtyři nápadné rohy představují čtyři království, na která se Alexandrova původní říše rozpadla, a čtyři křídla a čtyři větry představují čtyři oblasti rozdělení. Toto rozlišení daného bodu je důležité postřehnout, neboť představuje argument, který měli milerité proti tradičnímu protestantskému chápání čtvrtého království Říma.

Na tabulích Habakukových, znázorněných na průkopnických schématech z let 1843 a 1850, se nachází pouze jedno zobrazení, které neznázorňuje prorockou aplikaci, a týká se rozlišení mezi čtyřmi hlavami a znamenitými rohy a mezi čtyřmi křídly a větry. Ve snaze zastít pravdu o Římu jako čtvrtém království biblického proroctví uvedl satan argument týkající se pravého či falešného významu čtyř hlav a znamenitých rohů a čtyř křídel a větrů. Satan tak učinil, neboť kniha Daniel zřetelně ukazuje, že v knize Daniel je jeden zvláštní symbol, který ustanovil vidění. Součástí důkazů, které tento symbol potvrzují, spočívá ve čtyřech hlavách a znamenitých rozích a ve čtyřech křídlech a větrech. Protestanté zastávali satanský pohled na tuto otázku a tento spor byl pro milleritské dějiny natolik významný, že se na něj odvolávali na schématu. Mocnost, která v knize Daniel ustanovuje vidění „chazon“, je označena jako „lupiči z tvého lidu“, a protestanté tuto mocnost ztotožňovali s jedním z dlouhé řady syrských králů jménem Antiochos Epifanés, zatímco Miller je ztotožňoval s Římem.

V oněch časech mnozí povstanou proti králi jihu; také násilníci z tvého lidu se pozdvihnou, aby naplnili vidění; ale padnou. Daniel 11,14.

Antiochos byl jedním z králů v řadě králů, kteří vzešli z jednoho ze čtyř království, na něž se Alexandrova říše rozpadla. Malý roh z devátého verše osmé kapitoly knihy Daniel následoval po Alexandrově království a devátý verš říká, že z jednoho z nich vzešel malý roh.

A z jednoho z nich vyšel malý roh, který se náramně rozrostl k jihu a k východu i k přeslavné zemi. Daniel 8,9.

Spor o to, zda vidění uskutečňuje Řím, nebo slabý a poměrně bezvýznamný syrský král, zahrnuje i otázku, zda moc malého rohu vzešla z jednoho ze čtyř rohů, anebo z jednoho ze čtyř větrů. Není to příliš závažný spor, neboť dějiny i proroctví jasně ukazují, že Řím nebyl potomkem řecké říše, nýbrž že Řím byl novou mocností. Jestliže byl Řím čtvrtým královstvím, pak „jeden z nich“ ve verši devátém musí označovat jeden ze čtyř větrů nebo křídel. Jestliže jím byl Antiochos Epifanés, vzešel z rohu Sýrie.

Millerité rozpoznali, že mocnost znázorněná jako „násilníci z tvého lidu“ povstane proti Kristu.

A skrze svou vychytralou politiku způsobí, že lest bude v jeho ruce prospívat; ve svém srdci se bude vyvyšovat a uprostřed pokoje zahubí mnohé; postaví se také proti Knížeti knížat, avšak bude zlomen bez zásahu ruky. Daniel 8,25.

„Knížetem knížat“ je Kristus a Antiochus Epifanés žil dávno před Kristovým narozením, proto na tuto skutečnost milerité poukázali na diagramu z roku 1843. Na diagram zahrnuli letopočet 164, který ve skutečnosti nemá žádný biblický odkaz a byl pouze poznámkou označující význam sporu o čtvrté království mezi Millerem a protestantskými teology. Vedle roku „164“ na diagramu napsali: „Smrt Antiocha Epifana, který se ovšem nepostavil proti Knížeti knížat, neboť byl mrtev již 164 let před narozením Knížete knížat.“

Dnes adventismus učí, že „lupiči z tvého lidu“ jsou Antiochos Epifanés, stejně jako odpadlé protestantství, navzdory skutečnosti, že inspirace zaznamenala, že „tabule z roku 1843 byla vedena rukou Páně a nemá být měněna“. Millerité věděli, že králem přísné tváře je Řím, a proto jimi neotráslo satanovo učení, které podkopává schopnost ustavit vidění „chazon“. Bible jasně říká, že kde není vidění, lid hyne.

Kde není vidění, lid propadá zkáze; ale blažený je ten, kdo zachovává zákon. Přísloví 29,18.

Vidění, které Šalomoun v tomto verši označuje, je vidění „chazón“, které je ve třináctém verši osmé kapitoly Danielovy tím viděním, jež označuje pohanství a papežství, jak pošlapávají svatyni a zástup. Pro millerity tyto dvě pustošící mocnosti představovaly čtvrté království biblického proroctví, a bez rozpoznání čtvrtého království Říma (lupičů tvého lidu) by nebyli schopni toto vidění potvrdit. „Lupiči tvého lidu“ ve čtrnáctém verši jedenácté kapitoly Danielovy měli povstat proti králi jihu, vyvýšit se, potvrdit vidění a padnout. Řím naplnil každou z těchto charakteristik.

V sedmé kapitole je čtvrté království výslovně označeno jako „odlišné“ od království, která mu předcházela.

Potom jsem viděl v nočních viděních, a hle, čtvrtá šelma, strašná a hrozná a nadmíru silná; a měla veliké železné zuby: požírala a drtila a ostatek pošlapávala svýma nohama; a byla odlišná ode všech šelem, které byly před ní; a měla deset rohů.... Potom jsem chtěl poznat pravdu o té čtvrté šelmě, která byla odlišná ode všech ostatních, nadmíru strašná, jejíž zuby byly ze železa a její drápy z bronz; která požírala, drtila a ostatek pošlapávala svýma nohama; i o deseti rozích, které byly na její hlavě, a o tom jiném, který vyrostl, a před nímž tři padly; totiž o tom

rohu, který měl oči a ústa, jež mluvila velmi veliké věci, a jehož vzhled byl troufalejší než vzhled jeho druhů. Daniel 7,7.19.20.

Čtvrté království v Danielovi 7 bylo dvakrát označeno za „odlišné“ od království, která mu předcházela. Kdyby „malý roh“ z verše devátého byl pouze pokračováním syrského rohu (Antiocha Epifana), nebyl by odlišný. Šelmy, které v sedmé kapitole předcházely Římu, byly lev, medvěd a leopard, tedy vesměs zvířata, která ve skutečnosti existují v přírodě; avšak když došlo na čtvrtou šelmu se železnými zuby a měděnými drápy, Daniel neznal žádnou přírodní šelmu, která by představovala onu strašnou, požírající šelmu. Byla jiná (odlišná). „Malý roh“ z verše devátého vyšel z jedné z oblastí znázorněných čtyřmi větry a křídly, a ne z jednoho z rohů či význačných rohů.

V osmé kapitole knihy Daniel se praví, že „na sklonku jejich království, až přestupníci naplní míru, povstane král s drsnou tváří, zběhlý v tajemných výrocích.“ V „pozdním čase jejich království“ (Řecka, které se rozpadlo na čtyři království), v době, „když přestupníci naplní míru“, měl povstat nový král.

„Každému národu, který vstoupil na jeviště dějin, bylo dovoleno zaujmout své místo na zemi, aby se ukázalo, zda naplní záměry Strážce a Svatého. Proroctví sledovalo vzestup a vývoj velkých světových říší — Babylóna, Médo-Persie, Řecka a Říma. U každé z nich, stejně jako u národů menší moci, se dějiny opakovaly. Každá měla svou dobu zkoušky; každá selhala, její sláva pohasla, její moc pominula.“ Prophets and Kings, 535.

Na konci („v pozdějším čase“) řeckého království, když se naplnil kalich jejich času zkoušky („když přestupníci dosáhnou plné míry“), povstane „král drsné tváře“. Tento král bude rozumět „temným výrokům“, neboť bude mluvit zcela jiným jazykem než hebrejština Židů nebo řečtina předchozího království, neboť bude mluvit latinsky. Toto království Mojžíš označil za národ, který přivede obležení v letech 66 až 70 po Kr., kdy byl mimo jiné hlad tak strašný, že Židé, aby přežili, jedli své vlastní děti.

Protože jsi nesloužil Hospodinu, svému Bohu, s radostí a s veselým srdcem pro hojnost všech věcí, budeš proto sloužit svým nepřítelům, které Hospodin pošle proti tobě, v hladu a v žízni, na nahotě a v nedostatku všeho; a vloží na tvou šíji železné jho, dokud tě nezahubí. Hospodin proti tobě přivede národ zdaleka, od konce země, rychlý, jako letí orel, národ, jehož jazyku nebudeš rozumět; národ surové tváře, který nebude mít ohled na starce ani neprojeví přízeň mladému. A bude požírat plod tvého dobytka i plod tvé země, dokud nebudeš zničen; nenechá ti ani obilí, ani víno, ani olej, ani přírůstek tvého skotu, ani stáda tvých ovcí, dokud tě nezahubí. A oblehne tě ve všech tvých branách, dokud nepadnou tvé vysoké a opevněné hradby, v něž jsi důvěřoval, po celé tvé zemi; a oblehne tě ve všech tvých branách po celé tvé zemi, kterou ti dal Hospodin, tvůj Bůh. A budeš jíst plod vlastního těla, maso svých synů a svých dcer, které ti dal Hospodin, tvůj Bůh, v obležení a v soužení, jímž tě budou tísnit tvoji nepřátelé. Deuteronomium 28,47–53.

Ve druhé kapitole knihy Daniel byl čtvrtý království znázorněn „železem“ a Mojžíš označil „národ“, který vloží na Židy „železné jho“. Tento „národ“ Židy „zničí“ a bude rychlý jako orel,

příčemž orel je symbolem Říma. Bude to „národ“, „jehož jazyku neporozumíš“, neboť jeho řeč bude pro Židy „temnými výroky“. Bude to „národ s drsnou tvář“, jak je v osmé kapitole knihy Daniel popsán jako „král drsné tváře“. A při „obležení“ Jeruzaléma jedli Židé své „syny a dcery“.

Miller rozpoznal pohanský Řím jako mocnost předpovězenou Mojžíšem, jako čtvrté „železné“ království z druhé kapitoly Danielovy a jako „národ“, který mluvil latinsky, nikoli hebrejsky nebo řecky. Miller nerozlišoval mezi čtvrtým a pátým královstvím biblického proroctví, neboť pro něj obojí bylo jednoduše Římem. Proto poté, co se v třidvacátém verši pozvedl pohanský Řím, neviděl rozdíl znázorněný ve verši dvacátém čtvrtém. Ve vidění se malý roh ve verších devět až dvanáct střídavě přechyloval z mužského rodu do ženského a znovu do mužského a ženského rodu, a zatímco verš dvacátý třetí určuje prorocké charakteristiky pohanského Říma, Gabrielův výklad ve verši dvacátém čtvrtém přechází k ženskému Římu. Mocnost ve verši dvacátém čtvrtém měla vládnout „mocnou silou“, „ale ne svou vlastní silou; a bude podivuhodně hubit, a bude se jí dařit, a bude jednat, a zahubí mocné i svatý lid.“

Papežskému Římu měla být dána vojenská moc pohanského Říma a po dobu jednoho tisíce dvou set šedesáti let, od roku 538 do roku 1798, bude ničit Boží lid. Bude ničit „podivuhodně“, neboť je to šelma, za níž se celý svět „s údivem obrací“, a byla to moc, která bude „jednat a prospívat“, dokud se nenaplní první rozhořčení, které bylo „ustanoveno“, aby skončilo roku 1798.

Poté ve verši dvacátém pátém Gabriel sleduje střídání ustanovené ve verších, které Danielovi vykládal, a znovu se obrací k pohanskému Římu, jenž prostřednictvím jiného druhu „lstivosti“ sjednotil svou říši, jak o tom svědčí všichni dějepisci. „Úskočností“ pohanského Říma bylo přimět národy, aby se připojily k jeho rostoucí říši, a k budování říše využíval příslib pokoje a blahobytu, na rozdíl od předchozích říší, které byly utvářeny prostě vojenskou mocí. Pohanský Řím měl také „povstat proti Knížeti knížat“, jak to učinil, když postavil Krista na kříž Golgoty.

Poté Gabriel obrací pozornost ke dvěma viděním, která Danielovi vykládal, a uvádí, že vidění „mareh“ o zjevení (dvě stě třicet večerů a jiter) bylo pravdivé a že vidění „chazon“ o pošlapání svatyně a zástupu pohanským Římem a papežským Římem mělo být „uzavřeno (zapečetěno)“ „na mnoho dní“ (až do doby konce v roce 1798).

Potom byl Daniel po nějaký čas nemocen a pak se vrátil ke své práci, ale stále nerozuměl vidění „mareh“, tedy vidění, o němž měl podle Gabrielova pověření nabýt porozumění. Z tohoto důvodu se Gabriel v deváté kapitole vrátí, aby dokončil své dílo a přivedl Daniela k porozumění vidění „mareh“.

V deváté kapitole knihy Daniel Daniel zkoumal prorocké Slovo a prostřednictvím spisů Mojžíše a Jeremiáše dospěl k porozumění. Jeremiáš označil, že zajetí, v němž se nacházel, potrvá sedmdesát let.

A celá tato země bude spouští a předmětem úžasu; a tyto národy budou sloužit babylónskému králi sedmdesát let. I stane se, až se naplní sedmdesát let, že potrestám babylónského krále i onen národ, praví Hospodin, pro jejich nepravost, i zemi Chaldejců, a učiním ji věčnou pustinou. Jeremjáš 25,11.12.

Podle Mojžíše by doba zajetí v zemi nepřítelů odpovídala času, po který by země požívala svých sobot.

A uvedu zemi v pustinu; a vaši nepřátelé, kteří v ní budou bydlet, budou nad tím užaslí. A rozptýlím vás mezi pohany a vytasím za vámi meč; i bude vaše země zpustošena a vaše města budou v troskách. Tehdy bude země požívat svých sobot po celý čas, co bude ležet zpustošená a vy budete v zemi svých nepřátel; tehdy země odpočine a bude požívat svých sobot. Po celý čas, co bude ležet zpustošená, bude odpočívát; protože neodpočívala ve vašich sobotách, když jste na ní přebývali. Leviticus 26:32–35.

Daniel z Božího prorockého slova na základě dvou svědků porozuměl, že jeho lid byl rozptýlen do země nepřítelů, po ten čas měla země užívat svých sobot. Porozuměl tomu, čemu porozuměl i autor Letopisů ohledně Jeremjášových sedmdesáti let.

Ty pak, kdo unikli meči, odvedl do Babylóna; a byli služebníky jemu i jeho synům až do kralování perského království, aby se naplnilo slovo Hospodinovo z úst Jeremjášových, dokud země neužívala svých sobot; po celý čas, co ležela zpustošená, zachovávala sobotu, aby se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce Kýra, krále perského, aby se naplnilo slovo Hospodinovo pronesené z úst Jeremjášových, vzbudil Hospodin ducha Kýra, krále perského, takže dal vyhlásit po celém svém království a také to dal písemně zaznamenat: Toto praví Kýros, král perský: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes, a přikázal mi, abych mu vystavěl dům v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Hospodin, jeho Bůh, buď s ním, ať vystoupí. 2 Paralipomenon 36:20–23.

Daniel rozuměl tomu, že Jeremjášových sedmdesát let rozptýlení v zemi nepřítelů, zatímco země požívala svých sobot, bylo založeno na kletbě „sedmi časů“ z Leviticu dvacet šest, a v poslušnosti tomuto porozumění naplnil přikázaný prostředek nápravy, který je tam dán těm, kdo se konečně probudí ke svému rozptýlenému stavu.

A na ty z vás, kteří zůstanou naživu, uvedu malomyslnost do jejich srdcí v zemích jejich nepřátel; a šustot chvějícího se listu je bude pronásledovat; i budou utíkat, jako by utíkali před mečem; a padnou, ačkoli je nikdo nepronásleduje. A budou padat jeden přes druhého, jako by před mečem, ačkoli je nikdo nepronásleduje; a nebudete mít sílu obstát před svými nepřáteli. I zahynete mezi pohany a země vašich nepřátel vás pohltí. A ti z vás, kteří zůstanou, budou hynout pro svou nepravost v zemích vašich nepřátel; a také pro nepravosti svých otců budou hynout spolu s nimi. Jestliže vyznají svou nepravost i nepravost svých otců, svou nevěrnost, jíž se proti mně provinili, i to, že kráčeli proti mně; a že i já jsem krácel proti nim a přivedl je do země jejich nepřátel; jestliže se tedy pokoří jejich neobřezaná srdce a tehdy přijmou trest za svou nepravost: tehdy si vzpomenu na svou smlouvu s Jákobem, i na svou smlouvu s Izákem, i na svou smlouvu s Abrahamem si vzpomenu; a vzpomenu i na zemi. Země od nich bude opuštěna a bude užívat svých sobot, dokud bude ležet pustá bez nich; a oni přijmou trest za svou nepravost, protože, ano protože pohrdli mými soudy a jejich duše si ošklivila má ustanovení. Ale ani tehdy, když budou v zemi svých nepřátel, je nezavrhnou ani si je nezhnusím tak, abych je docela zahubil a zrušil svou smlouvu s nimi; neboť já jsem Hospodin, jejich Bůh. Ale kvůli nim si vzpomenu na smlouvu jejich předků, které jsem vyvedl z egyptské země před očima pohanů, abych jim byl Bohem: já jsem Hospodin. Toto jsou ustanovení a soudy a

zákony, které Hospodin ustanovil mezi sebou a syny Izraele na hoře Sinaj skrze Mojžíše.
Leviticus 26:36–46.

Danielova modlitba v deváté kapitole postihuje každý prvek rady pro ty, kdo se ocitají rozptýlení v zemi nepřítele. Tato modlitba má být uvedena do souladu s jeho modlitbou ve druhé kapitole, neboť společně představují modlitbu těch ze Zjevení v kapitole jedenácté, kteří byli mrtví na ulicích toho velikého města Sodomy a Egypta a zjišťují, že i oni byli rozptýlení. Když Daniel svou modlitbu uzavírá, Gabriel se vrací, aby dokončil dílo výkladu vidění „mareh“, právě tak, jak Duch svatý zamýšlí vykonat pro dva svědky ze Zjevení v kapitole jedenácté.

A když jsem ještě mluvil a modlil se a vyznával svůj hřích i hřích svého lidu Izraele a předkládal svou úpěnlivou prosbu před Hospodinem, svým Bohem, za svatou horu svého Boha, ano, když jsem ještě mluvil v modlitbě, tu se mne dotkl muž Gabriel, kterého jsem byl viděl na počátku ve vidění, když se rychle snášel letem, kolem času večerní oběti. A poučil mne, mluvil se mnou a řekl: Danieli, nyní jsem vyšel, abych ti dal dovednost a porozumění.
Daniel 9,20–22.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Krátkce před pádem Babylóna, když Daniel rozjímal o těchto proroctvích a hledal u Boha porozumění časům, byla mu dána řada vidění o vzestupu a pádu království. K prvnímu vidění, jak je zaznamenáno v sedmé kapitole knihy Daniel, byl podán výklad; avšak ne vše bylo proroku objasněno. „Mé myšlenky mne velmi znepokojovaly,“ napsal o své tehdejší zkušenosti, „a má tvář se na mně změnila; ale tu věc jsem uchoval ve svém srdci.“ Daniel 7,28.

„Prostřednictvím dalšího vidění bylo vrženo další světlo na události budoucnosti; a právě na konci tohoto vidění Daniel uslyšel, jak „jeden svatý mluvil, a jiný svatý řekl tomu jistému svatému, který mluvil: Jak dlouho bude trvat to vidění?“ Daniel 8,13. Odpověď, která byla dána: „Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter; potom bude svatyně očištěna“ (verš 14), ho naplnila zmatkem. Horlivě se snažil vypátrat význam vidění. Nedokázal pochopit souvislost mezi sedmdesátiletým zjetím, předpověděným skrze Jeremiáše, a dvěma tisíci třemi sty lety, o nichž ve vidění slyšel nebeského posla prohlásit, že uplynou před očištěním Boží svatyně. Anděl Gabriel mu podal částečný výklad; avšak když prorok uslyšel slova: „To vidění... se vztahuje na mnoho dnů,“ omdlel. „Já Daniel jsem omdlel,“ zaznamenává o své zkušenosti, „a byl jsem po několik dní nemocen; potom jsem vstal a konal jsem královu službu; a žasl jsem nad tím viděním, ale nikdo mu nerozuměl.“ Verše 26, 27.“

„Daniel, stále ještě obtížen břemenem za Izrael, znovu studoval proroctví Jeremjášova. Byla velmi jasná — tak jasná, že z těchto svědectví zaznamenaných v knihách porozuměl „počtu let, o nichž se stalo slovo Hospodinovo k proroku Jeremjášovi, že naplní sedmdesát let zpusťování Jeruzaléma.“ Daniel 9,2.

„S vírou založenou na pevném proročském slově Daniel prosil Hospodina o rychlé naplnění těchto zaslíbení. Prosil, aby byla zachována Boží čest. Ve své modlitbě se plně ztotožnil s těmi, kdo nedosáhli božského záměru, a vyznával jejich hříchy jako své vlastní.“ Proroci a králové, 553, 554.